

TWEEDE WERELDOORLOG - LUCHTAANVAL OP KERK TE OUDENRIJN

ALS EEN DODE ROOFVOGEL...

Tweede Wereldoorlog

“Als een dode roofvogel...” zei Bas plechtig. De andere jongens keken nieuwsgierig en bewonderend naar hem op. Je kon wel merken dat hij al in de tweede klas van de MULO zat! Het was zondagmorgen 19 mei van het jaar 1940. De ochtendmist was opgetrokken en het was best wel mooi weer geworden. De jongens lagen aan de rand van de weg verborgen onder de struiken en tuurden naar het weiland achter de boerderij van Buijs. Er viel niet veel te zien...geen mens, geen dier...uit een groot gat in het grasveld kringelde zwarte rook...

Ruim een week geleden had het Duitse leger Nederland stormenderhand overmeesterd. Natuurlijk wist iedereen al lang dat er oorlog dreigde met Duitsland, maar men dacht dat het wel los zou lopen. In de eerste wereldoorlog hadden de Duitsers Nederland toch óók met rust gelaten?

Op vrijdag 10 mei werden de mensen in de katholieke kerk van Oudenrijn dan ook danig opgeschrikt. Ze waren er samengekomen om hun overleden pastoor Boelens te begraven, toen plotseling de hel losbarstte. Ze hadden al geruime tijd het geronk van vliegtuigmotoren gehoord en het knetteren en knallen van Nederlands luchtafweergeschut, maar dat er boven hun hoofden een bommenwerper dreigde neer te storten...dát hadden ze niet verwacht!

Het toestel was brandend op het land van veehouder Buijs terechtgekomen en had zich bijna geheel in de grond geboord.

Nederlandse soldaten hadden voorzichtig poolshoogte genomen, maar er volgden geen ontploffingen. Blijkbaar was er geen munitie meer aan boord...

Uit voorzorg werden mensen en dieren in veiligheid gebracht en het gebied werd tot verboden terrein verklaard.

De jongens hadden hun nieuwsgierigheid niet meer kunnen bedwingen en waren stiekem naar het punt

in de weg gelopen vanwaar ze, verscholen in de bosjes, zicht hadden op de plaats van het ongeluk. “Als een dode roofvogel...” had Bas gezegd.

In antwoord op de vragende blikken van de jongens legde hij uit dat zijn vader de toestellen had over zien komen. “’t Leek wel een zwerm roofvogels!” had hij gezegd.

Maar voorlopig zag het er niet erg dood-roofvogelig uit, vonden de jongens...ze zagen eigenlijk alleen maar een kuil en wat rook.

“Het fikt nog steeds!” fluisterde Gijs van de groenteboer met ontzag. Er lagen wat brokstukken verspreid in het gras...een groot stuk dat wel een vleugel leek, trok hun aandacht.

“Er staat een zwart kruis op met witte randen!” fluisterde zijn broertje Geert. “Het is niet zo’n raar kruis met haken!”

“In de krant stond dat hij de kerk wilde aanvallen, de schoft!” zei Gijs.

Bas schudde van nee. “Dat denk ik niet,” zei hij bedachtzaam. “Ze hebben op 10 mei Rotterdam gebombardeerd en plat gegooid.”

De jongens knikten...dat wisten ze: iedereen die een radio had, had het nieuws gehoord. Sommigen hadden tevergeefs geprobeerd via de telefoon vrienden en familie in Rotterdam te bereiken en de volgende dagen hadden de kranten volgestaan met foto’s van brandende huizen, kapotte gebouwen, ingestorte bruggen...

“Ze waren op weg naar huis, in Duitsland,” ging Bas verder, “daarom zitten er geen kogels meer in het toestel. Hij is neergeschoten door onze soldaten in de buurt van de aluminiumfabriek bij de Galecopperdijk, vlakbij de hoge brug. Er zijn er twee uitgesprongen maar eentje is er doodgevalven omdat zijn valscherp niet openging!”

“Bij de Groenedijk!” knikte Gijs. “Mijn vader zegt dat hij neerkwam met een harde “benz”, zonder Mercedes!”

“Mijn tante woont in Utrecht, in Tuindorp.” zei Bas. “Mijn neefjes Gerrit en Dik zijn stiekem uit het zolderraam op het dak geklommen om naar de vliegtuigen te kijken. Ze kwamen héél laag over. Het leek wel een schiettent op de kermis, zei Gerrit!”

“Ik wou dat ik daar op het dak had gezeten!” zei Geert met schitterende ogen. “Ik had met dakpannen naar ze gesmeten!”

Opgewonden sprong de jongen overeind en danste over de weg.

“Liggen, koe! Moeten ze ons zien?” riep Bas geschrokken. Schuld bewust dook de jongen weer tussen de bladeren, maar het was al te laat...

Aan het begin van de weg klonk motorgeronk van een naderend voertuig.

“Moffen!” siste Bas.

Het was een stoffig uitziende, groenige motorfiets met zijspan. Alleen al aan het opgeschilderde hakenkruis kon je zien dat het Duitsers waren. De bestuurder en de bijrijder in het karretje droegen blauwgroene uniformkleding en grote ronde helmen. Daardoor leken ze een beetje op paddenstoelen.

Met vermoeide gezichten keken ze naar de jongens. De bestuurder bracht zijn motor tot stilstand en gebaarde naar de jongens.

“Geh weg! Sofort abhauen!” beet hij ze toe.

De jongens lagen verstart van schrik en keken hem niet-begrijpend aan.

De officier in het zijspan zei kortaf iets tegen de bestuurder. Deze knikte en greep naar de pistooltas aan zijn riem.

“Fort!” riep hij nogmaals en morrelde aan de sluiting.

Dàt begrepen de jongens!

Ze lieten zich van de weg afglijden en vluchtten de weilanden in, struikelend en vallend door de koeiensporen in het gras. Klauterend over hekjes en met grote sprongen over de slootjes verdwenen ze in de veilige richting van Oudenrijn.

Pastoor Boelens